

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 152 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 2 de juny de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La política de Madrid és això: aventurerisme

El Govern de la Generalitat

Des del primer moment que va produir-se l'antagonisme de situacions entre Barcelona i Madrid, a Catalunya s'havia de tenir consciència que calia treure'n un avantatge de lluita. Era impossible suposar que l'equilibri de les posicions podia mantenir-se un temps massa llarg. Si l'ambient de Catalunya hagués estat determinat per les condicions que en general proporciona la lluita de dos exèrcits, ja no cal dir que hauria estat fàcil d'establir entre el govern i l'opinió un acord tàcit donant tota latitud al govern, i esperant la massa només l'hora de rebre ordres.

La nostra situació d'esquerra, però, si tenia una significació (i més tenint en compte la col·laboració que hi donàvem els socialistes), era la de satisfer, per contrast amb Madrid, un mínim d'aspiracions liberals, aplegant-hi les que, per liberalisme, tenien un abast social.

I això no era possible havent de sostenir simultàniament una lluita amb el Poder central, perquè existia el perill, com pot veure's, que el Govern restés absorbit preferentment per la pugna de situacions, per l'aspecte polític, sobretot, i estés exposat a donar la sensació que el seu esquerrisme era desdibuixat i fos inoperant.

Per altra banda, el manteniment d'una situació d'esquerra, a Catalunya, havia de derivar cap a una combativitat cada dia major. I, des d'aquest punt de vista, les possibilitats de lluita es trobaven en relació directa amb el desenvolupament d'una combativitat equivalent de les esquerres espanyoles. Concretament; aquest caire de combativitat que havia de prendre automàticament el Govern de la Generalitat, sols podia explicar-se en virtut de la seva projecció peninsular i per la funció d'estímul que hagués d'exercir en les esquerres espanyoles.

Es cert; existia el problema dels socialistes, que a Espanya presenta dificultats que no oferix a Catalunya per l'actitud d'apartament enfront de les esquerres en què s'ha col·locat el Partit Socialista. Però aquest problema sols tenia una importància de segon ordre, ja que una vegada s'hagués trobat en marxa un moviment ofensiu, els contactes amb altres forces haurien presentat altres característiques. Avui, que ja està iniciada la marxa de les esquerres cap a la conquesta de les multituds, ho podem apreciar, car, tot mantenint, des de les planes d'«El Socialista» la tessitura d'escepticisme, no per això es deixa de veure amb bons ulls el ressorgiment de la democràcia d'esquerra.

Ara bé. Potser ha arribat el moment que el que no va entreveure's en els primers moments, o que la gravetat de les circumstàncies feia difícil d'enfocar, s'intenti ara, ja que el nostre progrés en l'opinió té el contrapès d'unes dretes agressives, i que fàcilment han d'enfocar solucions de violència preveient llur escombrada de la política.

Ja que, a Catalunya, existeix un acord absolut de tots els elements d'esquerra sobre un punt mínim de defensa de la situació, i aquesta és la mateixa a Espanya; de Catalunya ha de partir la iniciativa que a Espanya s'estableixi un compromís entre els republicans i els socialistes que, amb independència del Partit ja van fer-ho abans de l'adveniment de la República, per arribar per tots els mitjans a fer possible un Govern d'avenç social que es traci un programa mínim, en el qual, ultra el retorn a la integritat de la Constitució, quedés consignada la part que d'una manera immediata ha d'ésser objecte de nacionalització en les funcions de l'Estat en mans d'un govern d'esquerra.

La confiança que inspirem a tots els homes avançats per la nostra actitud, si ha de servir per alguna cosa, és precisament per això: per portar el sentiment de lluita de les esquerres a la seva màxima expressió.

Les reivindicacions de la gent del camp, tant de Catalunya com d'Espanya, corren el mateix perill.

No hi han de valer les lleis d'excepció dictades per evitar que, amb les masses camperoles, triomfi la revolució socialista.

Cal que a Espanya les esquerres, com a Catalunya, es posin en peu de guerra.

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials i el regiment de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels cossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la col·lectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costi el que costi, per tots els mitjans al nostre abast.

La vergonya de Casas Viejas

A l'entorn de la vista de la causa pels tràgics esdeveniments de Casas Viejas, la premsa monàrquica i monarquitzant ha menat una campanya — no gens sorprenent, d'altra banda — senzilla ment repugnant. Tots els seus diaris s'esquincen els vestits amb un posat d'indignació totalment hipòcrita i farisaic. Ara, davant el record d'aquella tragèdia, el cor se'ls parteix de pena i renovent de bell nou els plans que llançaren als quatre punts cardinals quan varen ocórrer els fets. Però, no pas moguts per nobles sentiments de dolor i de compassió, sinó amb una impietat i amb una impudícia que no tenen qualificatiu, hom diria que es rebegen i refocilen amb les tristes despulls de les malaurades víctimes, amb la insana intenció de rebotre-les contra la figura dels senyors Azaña i Casares Quiroga, per tal de tacar-los amb l'estigma de la indignitat, i, de retop, abocar damunt la República tota la sutzura de llur rancúnia mal continguda.

No cal, però, que s'hi amoinin gaire. Tots ens coneixem, al cap i a la fi. Aquests senyors monàrquics, en lloc d'erigir-se en fiscals i acusadors, farien millor de girar una mica la vista enrera. Perquè llavors veurien que en els temps de la monarquia, tan enyorada d'ells, havien estat possibles esdeveniments molt més tràgics que els de Casas Viejas, sense que mai no en fos demanada responsabilitat a ningú. Aleshores, el fet d'ocupar un càrrec d'autoritat o de dur uns galons a la mànega era sinònim de la impunitat absoluta gairebé. O si no, que ho digui l'època del terrorisme dels germans Rull, l'origen del qual no ha estat possible d'esbrinar mai; que ho digui la tongada dramàtica en què els generals Arlegui i Martínez Anido aplicaven la «lleï de fugues»; que ho digui, encara, el desastre d'Annual, amb la desaparició subsegüent del famós expedient

El cas del diputat Ruiz Lecina

Amos Ruiz Lecina, diputat a les Corts espanyoles pels vots de la Unió Socialista de Catalunya, ha estat expulsat del nostre Partit com saben tots els nostres afiliats. L'expulsió ha estat ratificada pel darrer Congrés nostre dels dies 19 i 20 darrers.

L'acord del Congrés fou també d'adreçar-se al President de la Cambra de Diputats per comunicar-li que el diputat Ruiz Lecina no podia pertànyer més al cos de diputats, tota vegada que el seu càrrec estava a disposició de la Unió Socialista de Catalunya i aquesta, per unanimitat, havia acordat dimitir-lo.

Ruiz Lecina un cop assabentat de diaris de Madrid en la qual dela que l'acord d'expulsió trameté una nota als mai no havia pertangut a la Unió Socialista de Catalunya. D'aquesta afirmació en llenguatge vulgar se'n diu "barra".

Amos Ruiz Lecina va ésser candidat de la Unió Socialista, elegit en l'avantatge que els nostres Estatuts exigeixen, per les nostres Seccions i Agrupacions de la circumscripció de Tarragona.

Un cop nomenat candidat signà la declaració que els nostres Estatuts també assenyalen en la qual es comprometé a posar el càrrec a la disposició dels organismes directius de la U. S. C. s, "per qualsevol causa que fos", deixés de formar part del Partit. Reproduïm la carta en facsimil:

31 d'octubre del 1933

Mr. Presidente de la "UNIÓN SOCIALISTA DE CATALUÑA"

El infrascrito Amos Ruiz Lecina, nombrado candidato a Diputado a Cortes en la antevotación realizada por las secciones de Tarragona, en cumplimiento de los artículos correspondientes de los Estatutos de nuestro Partido, manifiesto:

- Que me obligo a observar los principios del Partido de Unió Socialista de Catalunya y las decisiones de sus Congresos.
 - Que para el caso de faltar al compromiso anteriormente manifestado o de abandonar el Partido, por cualquiera causa que sea, pongo mi mandato a la disposición de los organismos directivos del Partido de Unió Socialista de Catalunya para que estos resuelvan en consecuencia.
- Barcelona, fecha ut supra.

Amos Ruiz Lecina

El contingut és ben clar. Adhuc és fet en castellà perquè mai no poguéms algar que no sabia el que firmava: "31 octubre 1933."

Mr. Presidente de la "Unió Socialista de Catalunya".

El infrascrito Amos Ruiz Lecina, nombrado candidato a Diputado a Cortes en la antevotación realizada por las secciones de Tarragona, en cumplimiento de los Estatutos de nuestro Partido, manifiesto:

- Que me obligo a observar los principios del Partido de Unió Socialista de Catalunya y las decisiones de sus Congresos.
- Que para el caso de faltar al compromiso anteriormente manifestado o de abandonar el Partido, por

cualquiera causa que sea, pongo mi mandato a la disposición de los organismos directivos del Partido de Unió Socialista de Catalunya para que estos resuelvan en consecuencia.

Barcelona, fecha ut supra.

Amos Ruiz Lecina (rubricat)"

Aquesta declaració la va signar Ruiz Lecina al domicili de la Unió Socialista de Catalunya davant de tots els companys del Comitè Executiu i dels altres candidats, companys Barjau, Comas, Viladomat, Folch i Serra.

Suposem, doncs, que no ho negarà. Hem tramés una nota a la premsa de Barcelona i a la de Madrid perquè el públic s'assabenti de la psicologia del senyor Ruiz Lecina.

De la mateixa manera que ell va trametre una comunicació a la premsa, nosaltres n'hem enviada una altra de contestació per posar les coses al lloc que els pertoca.

Ha estat tramés l'original de la declaració transcrita, al President de la Cambra de Diputats en compliment de l'acord del Congrés de la Unió Socialista de Catalunya.

Es indiscutible que per dignitat política, Amos Ruiz Lecina ha de renunciar al seu càrrec o, en cas contrari, serà un home que no fa honor a la seva firma.

Com que ens temem que la seva resolució serà aquesta darrera, perquè l'única cosa que interessa al se-

Picasso, en el qual, segons sembla, hom descobria la intervenció d'Alfons de Borbó en aquell luctuós esdeveniment. Ens limitem a esmentar només aquests fets com a mostra dels innombrables que es produïren en temps del règim passat; car si els haguéssim de citar tots, la llista es faria interminable.

Els elements monàrquics no tenen el dret moral d'acusar ningú. Perquè si alguna cosa ha de-

mostrat, entre altres, el procés de Casas Viejas, és que, en el sentit d'exigir responsabilitats, la República instaurada el 14 d'abril del 1931 — en la d'ara ja no hi creiem tant — representa un guany sensible i evident. I bé ens serà permès d'esperar que, un cop passat aquest període de desvirtuació, el règim tornarà a rutilar pels camins que havien estat iniciats quan el seu adveniment.

PAU CIRERA

Un poble en marxa

No es tracta de cap poble important: Pineda — 3,500 habitants—. Tampoc no es tracta de cap marxa espectacular, d'aquelles que obeeixen moltes vegades a momentànies suggestions de masses. Es quelcom de seriós, raonat, definitiu.

Els nostres preparatius de marxa han estat lents fins ara. Ens han ocupat anys i anys.

Era l'esforç quotidià, silenciós — i heroic molt sovint, perquè el desert era llarg i hom no en veia fàcilment la fi —; era l'esforç de la tasca opaca de conquerir voluntats més amb fets que no pas amb prèdiques. Com les arrels de les plantes en hivern, quietament i eficaçment, així han treballat els pocs, comptats, conscients, fins ara. Ara les arrels ja tenen prou vitalitat: l'arbre pot estendre's en brancatge i en rama!

Un poble en marxa. U. S. C., secció de Pineda, té dues subseccions o entitats filials, «Estol Femení» i «Joventut Socialista». Té Grup Excursionista i té Grup Teatral, en plena activitat: aquest darrer organitza sovinteres *Vetllades d'Art i d'Ideal*, que constitueixen no sols un espai, sinó un element educador per als joves i noies actives; i, de més, ha integrat recentment a les seves activitats una cinquantena d'infants que amb el nom d'*El nostre planter* (9 a 14 anys) i *Les Falugues d'Estol Femení* (4 a 9 anys), prenen part, zamosos i entusiastes, a les vetllades esmentades.

Ha creat, també, una *Mutualitat Socialista* per tal de fer front a les possibles contingències econòmiques dels associats; i, per fi, ha creat la seva escola: *Cultura Socialista*.

CULTURA SOCIALISTA

Hem de confessar que la plasmaria d'aquest ideal, que anys ha covàvem, ens ha proporcionat un goig gran. Una Escola per al proletariat en el nostre poble! Ara comencem a creure que hem sortit del desert i que petgem ja terra productiva: ara comencem a tenir esperances per a l'esdevinidor de la nostra gent. *Sarsum corda!*

La nostra Escola vol fer cultura integral, i vol que en participin, no solament els afiliats de les nostres entitats, sinó tot el poble.

Els mestres primers a qui ha confiat les lliçons, són: M. Serra i Moret i Carles Carqués.

El primer programa:

La lliçó inaugural, a càrrec del primer company esmentat, va tenir lloc el 24 d'abril i va constar de l'exposició del següent tema:

Socialisme, partit de la Intel·ligència. Necessitat d'una cultura integral. — El que cal aprendre per a ésser socialista. — Valor de la disciplina intel·lectual i moral. — Preparació intel·lectual i tècnica per la direcció dels organismes socials. — La revolució no és més que un esforç de la intel·ligència i una superació dels valors prèdics.

Les cinc lliçons següents constitueixen un curs de *Sociologia*, que és el que ens està explicant el company Carles Carqués.

4 de maig:

Lliçó 1.ª

Crítica dels mètodes clàssics d'investigació històrica. - Concepció materialista de la història. Examen sucint de les primitives associacions humanes. - Causes de llurs transformacions. - Antropofagia, Esclavatge, Servatge, Sa la r i a t. - Testimoniatges i exemples abundants d'historiadors i geògrafs.

8 de maig:

Lliçó 2.ª

Naixença de la filosofia social. - Els seus orígens antics. -

Avenç progressiu dels gèrmens de doctrina socialista. - Rousseau, Morelli, Malli, Blanqui, Saint-Simon, Fourier, Proudhon, Owen, De Hegel a Marx.

Antagonisme entre els ideals de la revolució burgesa i la realitat monstruosa del capitalisme incipient. - Socialisme científic o modern. - Naixença i desenvolupament dels Partits Socialistes. - Universalització de la doctrina Socialista.

15 de maig:

Lliçó 3.ª

Repercussions morals del Socialisme en el món cristià modern. - Fracàs rotund de la doctrina cristiana. - Corrupció dels postulats humanistes del cristianisme. - L'Església al servei del Capital. - Les belles i heroïques gestes del proletariat enfront els anatemes papals. - Deformació conscient de la història del cristianisme. - Potència expansiva de la nova moral.

22 de maig:

Lliçó 4.ª

El triangle Socialista: Acció política, sindical i cooperatista. - Creacions tangibles al voltant d'aquestes modalitats del Socialisme. - Rol respectiu. - Exemples d'edificació socialista. - L'obra dels companys vienesos i austríacs en general. - Creacions del Socialisme anglès i belga. - El nou món de la U. R. S. S. - Possibilitat absoluta d'una Humanitat col·lectivista.

29 de maig:

Lliçó 5.ª

El Socialisme català. - La U. S. C. - Funció insubstituïble del nostre partit. - Els seus mestres. - La U. S. C., futura mansió del proletariat català conscient. - Esperit d'unificació socialista d'ací. - Posició actual i esperances properes. - Deures immediats i constants del militant conscient. - Resum.

Acabat aquest curs, tindrem una conferència sobre *El flagell de la guerra*, i, després, el company Josep M. Vilarrúbia començarà un curs sobre *Ortografia catalana*.

Cultura Socialista pensa continuar així, en el seu primer any, donant una o dues lliçons setmanals. A judicar per les donades fins ara, seran d'una eficàcia gran. Més de dues-centes persones hi assisteixen, homes i dones, socialistes i d'altres sectors polítics, i hi estan amb tal recolliment i atenció, que hom nota de seguida la compenetració profunda que s'estableix entre els mestres i els alumnes, garantia segura de l'eficàcia de l'ensenyament, i garantia també que l'esperit de bona part del poble, a Pineda, ha traspassat ja l'etapa rudimentària o de pura apèndia localista, per entrar de ple a la conscient o d'apetències ideològiques.

Companys catalans: heus ací un poble en marxa. ¿No us ho sembla?

SARA LLORENS DE SERRA

Federació Comarcal del Barcelonès

Els delegats de les Seccions són convocats a la reunió del Ple. que tindrà lloc el dia 4 de juny, a la Casa del Poble, sota el següent ordre del dia:

1. Lectura de l'acta de la reunió anterior.
2. Designació de la mesa de discussió.
3. Informe de la Junta Executiva.
4. Informe de les Comissions.
5. Congrés de la Comarcal.
6. Preguntes i proposicions.

La Secció de l'Hospitalet convoca a tots els seus afiliats a l'Assemblea ordinària que tindrà lloc dimarts, dia 5 de juny, a les nou del vespre, carrer Jacint Verdaguer, sota l'ordre del dia següent:

1. Lectura de l'acta anterior
2. Estat de comptes.
3. La gestió dels delegats al III Congrés.
4. Assumptes generals

Per als treballadors lleidatans

El 12 del corrent mes, Companys donà un crit d'alerta als treballadors del camp de les rodalies de Les Borges, en el seu parlament en la vetllada necrològica que organitzà el Centre Republicà d'Esquerra d'aquesta ciutat, a la memòria de Macià.

El dia 13, organitzada per U. S. de C., donà una conferència el company Folch i Capdevila sobre l'abast de la Llei de Contractes de Conreu, també a Les Borges; el mateix dia 13 en donà una el diputat Marià Rubió al Centre Catalanista d'Esquerra a Barcelona sobre el mateix tema; en donà una altra el diputat Santaló a Girona; el passat diumenge, dia 20, parlà novament d'aquesta llei als treballadors de Martorell En Companys; i el dia 22 en donà una el senyor Lluhi al Centre de Dependents. Totes aquestes conferències són donades perquè ens assabentem de l'abast d'aquesta Llei, de la significació política que té davant les llibertats de Catalunya, i per a la salvació de la República.

Doncs bé; hem de preguntar a alguns polítics lleidatans i de la seva ex-província, militants a l'Esquerra Republicana de Catalunya, per què fan la mala feina que fan? Per què diuen que el que es faci ara no tindrà efectivitat, ni té cap objecte, puix que la Llei no és aprovada pel Tribunal de Garanties de Madrid? Per què diuen també que quan serà aprovada la Llei per aquest Tribunal aleshores cridaran els treballadors i propietaris, i faran un contracte tipus convingut entre ells, sense que calgui tenir en compte la Llei aprovada pel Parlament Català, i que, per tant, no cal fer ara revisions de contractes? Es que pot haver-hi cap català liberal que pugui estar conforme que aquesta Llei, o qualsevol altra, hagi de dur el *marxamo* del Tribunal de Garanties, que avui representa la reacció i el propietari me feudal?

Aquest comportament dels polítics de la circumscripció de Lleida, militants a l'Esquerra Republicana de Catalunya, ha creat un confusióisme entre els treballadors del camp, els quals ja no saben on són; el que sí pot assegurar-se és que amb aquest confusióisme es quedaran molts treballadors sense demanar la revisió de llur contracte.

El puntal més ferm de la República, que indiscutiblement és Catalunya, quedarà esvaït si permetem el triomf dels atacs de la reacció disfressada, perquè podem combatre els reaccionaris que francament tenim enfront nostre, que són els propietaris de la Lliga, però fa de molt mal combatre el propietarisme tipus Lliga de les mateixes files esquerranes.

Treballadors de les terres lleidatanes: per a millorar el vostre estament social, per les llibertats de Catalunya, per la salvació de la segona República Espanyola, feu la revisió de contracte; feu-la avui, no espereu a demà. Tots els que us diuen que cal esperar el fall del Tribunal de Garanties us enganyen.

Revisen els vostres contractes, per l'emancipació vostra i dels vostres fills; no escolteu qui us digui el contrari, que aquest no té res de republicà, ni sent els batecs dels cors dels treballadors, ni es dona compte que els fills d'aquests treballadors van mal vestits i descalços, ni que viuen en cases immundes.

Treballador català; amb les privacions amb què has viscut has escrit la nostra història. Posa't ara al lloc que et correspon per trobar una compensació al treball que dones a la societat.

J. PINYOL

Les Borges Blanques, 2 maig del 1934.

Camí a seguir

Ens trobem entre els que es senten fonament adolorits per la discrepància entre la U. S. C. i l'Executiva del Partit Socialista Obrero Español.

Ens sentim adolorits pel fet d'haver de discrepar d'uns homes ver quals va unida la responsabilitat de la direcció d'un partit de la vàlua i solvència del Partit Socialista i la seva història d'abnegats lluitadors de la causa socialista.

Ens sentim adolorits, també, pel contracte que això representa en la marxa ascendent que experimenten les forces socialistes a Catalunya, car no oblidem que una estreta compenetració de tots plegats faria que fos més accentuada encara aquesta marxa ascendent de què parlem.

Inclinats a acceptar els fets, no creiem convenient de violentar-los portant-los per camins forçats. Serà pel nostre natural optimisme que confiem en l'encert del camí emprès i en la nostra fe en els ideals, que no dubtem que aquest entrebanc amb què avui topa l'U. S. C., dintre un curt termini ha d'ésser superat en bé de les idees socialistes per les quals uns i altres lluitem.

Hem de tenir interès que aquest període circumstancial sigui al més breu possible, i per aconseguir-ho potser el millor serà que cap de nosaltres no oblidem aquell adagi nostre que diu que «a so de tabals no s'agafen llores».

Entenem que el camí a seguir per la U. S. C. ha d'ésser el d'una intensa propaganda dels ideals socialistes arreu de les terres catalanes, ja que ara, com mai, el terreny és abonat per fer adeptes a la causa socialista.

Fundar seccions amb els homes que com nosaltres sentim les

idees; procurar per tots els mitjans que la nostra organització mantingui sempre l'austeritat que és tradició en les organitzacions socialistes i educar les masses en l'esperit de lluita contra l'actual règim capitalista.

Paral·lelament a aquesta tasca, que podriem dir-ne d'organització interna, procurar donar a conèixer als companys socialistes d'arreu d'Espanya, i per tots els mitjans que tinguem, l'obra i els resultats que s'en deriven de la U. S. C. en el moment actual, en aquesta Catalunya tradicionalment hostil als ideals socialistes.

Creiem que aquesta és la tasca que en l'hora actual s'imposa a la U. S. C., tasca feixuga, ser dubte, donada l'escassetat de mitjans econòmics amb què es compta; però no dubtem que a la vegada que és una tasca honrosa, ha d'ésser excepcionalment profitosa a la causa socialista.

Amb la tasca de proselitisme que arreu de Catalunya es realitza és de preveure un accentuat enfortiment de l'U. S. C., i la consegüència d'això, lògicament, ha d'ésser l'explícit i immediat reconeixement de la U. S. C. per part dels nostres companys socialistes de la resta d'Espanya, fugint d'ells certs prejudicis en què sembla que es troben situats molts d'ells.

Serà llavors quan Catalunya, la regió avui autònoma, contribuirà, per mitjà de la U. S. C., a l'enfortiment del Partit Socialista Obrero Español, aportant-hi un contingent de forces com no les hi ha portat mai aquesta regió, malgrat els cinquanta anys consecutius de prèdiques socialistes.

ARTUR PUIGVERT

Mataró.

El III Congrés de la U. S. C.

(Continuació)

Una altra proposició, que també és aprovada, de solidaritat amb els companys austríacs.

Informa la ponència de proposicions generals.

N'hi ha una demanant que sigui obligatori per als afiliats de la U. S. C. de pertànyer a llur respectiu Sindicat de classe.

La ponència diu que aquesta proposició és sobrer, ja que això ho estableixen els Estatuts.

S'accepta el punt de vista de la ponència, defensat per BOTELLA.

Hospitalet proposa una campanya d'higienització de les capitals com un dels mitjans de combatre l'atur forçat. També proposa que es faci complir el que disposa la llei sobre invàlides i retir obrer. Queden aprovades les dues proposicions.

En matèria social, s'aproven tres proposicions sobre legislació general, una; i sobre el treball i els drets de la dona, les altres dues.

Granollers demana que els diputats al Parlament de Catalunya defensin una proposició de llei a favor de les Cooperatives de força elèctrica.

ROSSEL la defensa calorosament, explicant com les empreses privades abusen dels consumidors. RUIZ creu que s'ha d'aprovar i així ho fa el Congrés, acceptant un marge per a la redacció definitiva del projecte de llei.

Poble Nou proposa que es defensin els principis que els ex-ministres no cobrin cesantia.

La ponència diu que no pot anar-se més enllà del que estableix la llei d'incompatibilitats.

COMORERA creu que la proposició és encertada per tal com fixa un punt de vista de moralitat socialista.

La ponència manté el seu vunt de vista, però el Congrés accepta integrament la proposició.

IV Sessió

La Ponència dona compte d'una proposició establint l'obligatorietat pels afiliats a la U. S. C. de pertànyer precisament a llur respectiu Sindicat de classe.

SANCHEZ MARIN la defensa dient que aquesta proposició tendeix a diferenciar els Sindicats col·legials dels d'ofici o indústria.

BOTELLA creu que és innecessària ja que aquesta obligació és definida pels Estatuts del Partit. El mateix opina CASAS.

GENE i SANHEZ insisteixen que del que es tracta és d'evitar que afi

liats a la U. S. C. pertanyin a Sindicats on es troben burgesos.

La Ponència creu que l'obligació de sindicar-se és inherent a l'ingrés al Partit i que la conducta dels afiliats en altres organismes no pot ésser determinada per un acord de Congrés, sinó pel control que el Comitè Executiu exerceix sobre els afiliats. Així s'acorda.

Hospitalet proposa que el Partit estableixi un pla municipal d'higienització, amb les obres que comporti, per tal de remedar l'atur forçat. També demana que es faci una campanya a fi que siguin observades les disposicions sobre el retir obrer i invàlides.

Intervenien diversos companys. COMORERA la recolza i és aprovada.

Sant Gervasi demana, i així s'acorda, que es treballi per tal que sigui un fet la vigència i aplicació de les disposicions internacionals sobre el treball de la dona, tant pel que fa a la protecció que les lleis li concedeixen, especialment, com pels drets que té; i també que es compleixi el conjunt de la legislació social.

Es presenta una proposició demanant que es presenti un projecte de llei per tal d'afavorir les Cooperatives de fluid elèctric.

ROSSEL la defensa, fent observar la tendència existent a Catalunya de crear Cooperatives com únic mitjà d'oposar-se als abusos de les empreses privades. Cal aprofitar el fet que les empreses hagin rebaixat el preu del kilowatt per raons d'oportunitat i impedir que el tornin a augmentar.

RUIZ s'hi adhereix, però demana que es deixi un marge per modificar-la a la minoria parlamentària a fi de facilitar-ne l'aprovació. S'accepta així.

Poble Nou proposa que es defensin els principis que quedin suprimites les cessanties dels ex-ministres.

La ponència diu que legalment no pot fer-se altra cosa que fer complir la Llei d'Incompatibilitats. GRANIER demana la paraula per dir que ell també ho entén de la mateixa manera.

(Continuarà)

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

Joventut Socialista de Catalunya

L'últim recurs

A mesura que en el transcurs del temps avança el progrés i la civilització, cessa l'apartament dels pobles i augmenta de grau el mimetisme universal. Era en els temps primitius de la història que el món humà podia presentar, en tots els ordres, un aspecte heterogeni i variat. Avui, però, que les realitzacions i adoptacions dels homes, han salvat les distàncies, han remuntat el temps i han posat a raig de llum, allò que abans pertanyia a les tenebres, el món presenta un aspecte homogeni que afecta totes les manifestacions humanes. En l'ordre social, en l'ordre de les idees, en l'ordre de la cultura, en l'ordre econòmic i fins en l'ordre de les realitzacions, tots els pobles del món, sotmesos a la interdependència filla de la comunicació universal, segueixen un mateix camí. Avui, ja no es pot anar contra corrent. Podem pretendre desviar el curs de la torrentada. Oposar-li un dic. El que no podem pas pretendre és que les aigües dels rius vagin de mar a muntanya. O que ploqui de baix a dalt. O que el tro es presenti abans que el llamp.

Fem aquestes consideracions pensant en aquest fenomen que comença a prendre caràcters d'universalitat: el feixisme.

Si més no, avui és ja plenament un fenomen continental. Itàlia, Alemanya, Àustria, Bulgària, Iugoslàvia, Romania, Polònia, Portugal i Hongria, ho demostren a bastament.

No perdrem el temps portant el feixisme al laboratori. Tots coneixem prou les seves manifestacions. Direm només i creiem que tots hi estareu d'acord, que el feixisme és una concessió a la barbàrie.

I que la seva existència és condicionada a l'esclavatge modern dels treballadors. Allò que ens interessa remarcar una i mil vegades, és, quina ha d'ésser la posició a adoptar per les masses obreres, si no volen ésser sacrificades.

I en arribar aquí, plantegem ja, d'una manera crua, el dilema entre la «via democràtica» i la dretora revolucionària.

Tenim a les mans, un document signat per 305 membres de la Schutzbund austríaca, redactat hores abans de sortir de Txecoslovàquia en direcció a la U. R. S. i adreçat als companys d'Àustria.

En aquest manifest, els heroics defensors del Karl-Marx-Hof, els valerosos revolucionaris de Viena, Florisdorf, Estíria i Linz, con-

demnen vivament la passivitat de la social-democràcia «que no ha fet altra cosa, en realitat, que retrocedir continuament davant l'enemic».

«Els nostres caps volien defensar únicament la democràcia, en lloc d'atacar a fons el capitalisme, de llançar-se a la lluita pel poder...»

Els directors i l'extensa burocràcia social-democrata, s'entossudien a defensar la democràcia quan aquesta existia només en el terreny de les fantasies. Arran del cop d'estat del març del 1933, amb l'expulsió dels socialistes del Parlament, les organitzacions sindicals eren perseguides acarnissadament — com ara a Espanya — i els drets socials conquerits, annulats sistemàticament. Simultàniament les organitzacions capitalistes tendien ja cap al feixisme...

Quin interès, doncs, a defensar una democràcia inexistente? Quina resistència a adoptar una actitud revolucionària quan les circumstàncies eren netament favorables? Per què, quan ja els obrers de Linz, incontenibles, passant damunt la disciplina del partit, és llançaven als carrers iniciant la guerra civil, s'entretenia la direcció social-democrata amb pactes i negociacions amb els cristiano-socials? Per què les vacil·lacions a decretar la vaga general?

La democràcia internacional presenta arreu els mateixos inconvenients. L'any 17 a Rússia, l'any 18 a Alemanya, l'any 33 en aquesta també, l'any 34 a Àustria, han presenciat el fracàs de la democràcia entossudada en la política del mal menor. I l'únic poble del món on els obrers han assolit la presa del Poder, ha estat aquell on s'ha prescindit de la democràcia: la U. R. S. S.

Quan el capitalisme exhaurix les reserves econòmiques destinades a satisfer les exigències obreres, cada dia en augment inacabable, estableix la dictadura feixista. Per les mateixes raons, quan el capitalisme és impotent per resoldre les nostres aspiracions i amenaça, amb el retrocés esterilitzador, hem d'establir la nostra dictadura. Davant l'elecció no hi pot haver pas dubte.

Recordem unes paraules del company Fronjosa en una conferència de l'interessant curs sobre sindicalisme: — ... i el més trist és que les joventuts ja no creuen en la democràcia... Exacte. Les joventuts ja no creiem en la democràcia burgesa. El que ja no és tant exacte és que això sigui trist. Creiem, al contrari, que l'entrada en escena de les noves generacions incòndules farà un gran bé al socialisme. Estimulant-lo a acceptar en el seu programa, l'últim recurs que ens resta: la insurrecció armada.

Amb la presa absoluta del Poder.

JOSEP MIRET

Miting a la Secció de Sans

Seguint la tasca de propaganda iniciada per la Joventut, dimarts, dia 5 de juny, a les deu del vespre, tindrà lloc un miting on parlaran els companys J. Santacruz, S. Franquet, A. Viliella, J. Gené i Josep Miret. Treballadors, assistiu-hi!

A les oficines de la J. S. C. (Casa del Poble, núm. 7), es troben a la venda les ensenyes de la Joventut al preu d'1'25 ptes.

El capitalisme, ha dit Marx: crea els seus enterradors...

AMANITS

UNA NOTA

Resposta de la Lliga al President senyor Companys.

Entre altres coses, demanen que acabi aquesta situació que posa la meitat de Catalunya enfront de l'altra meitat. Recomanem al Gran Consell Ordenador de les Estadístiques camboianes, que repassi els càlculs. Si ho hagués fet, s'hauria estalviat de donar una nota de «mala nota».

D'ACORD

Calvo Sotelo, en una interrupció al discurs de Prieto sobre política econòmica, per tal de treure's del damunt les puces retrospectives digué que el passat no ha de tornar.

Aprovat. Però, aleshores, per què ha tornat Calvo Sotelo?

VENTOSITATS

Duran i Ventosa en la seva conferència del Coliseu Pompeia, es planyia que la situació política actual, amb els seus conflictes, trenqui la solidaritat entre tots els catalans. Però, home del diable!: quina solidaritat voleu que hi hagi entre els explotats i els explotadors?

O és que us heu tornat socialistes? Si és així ens fem de La Lliga.

LA INTERNACIONAL

La Segona i la Tercera. La Segona Internacional és una mica caga-dubtes. La Tercera és massa posseïda d'ella mateixa.

Ni l'una ni l'altra omplen les necessitats apremiants de les masses treballadores. Potser haurem d'agrair a Trotski la creació d'una Quarta Internacional. Ara, que de la manera com van les coses potser l'haurà de fundar a la Patagònia.

L'HOMME DELS DESMAIS

Melquíades Alvarez en un acte del Partit Liberal Republicà Democràta ha dit que està disposat a fer l'enorme sacrifici d'acceptar el Poder. Deu convenir als interessos farmacèutics. Pel gran consum d'éter a fer.

UN CRIT D'ACTUALITAT

Negoci d'auto-estacions. Negoci de l'arròs i del morenc. Negoci dels extintors d'incendis. Negocis bruts i coneguts, aquests. D'altres encara per conèixer. Cal tornar a posar en circulació, modernitzant-lo, aquell crit de fàstic tan pronunciat en altres temps per llavis catalans:

—Via fora... radicals!

ALERTA!

Lliga Catalana anuncia la celebració d'un altre aplec comarcal com el de Sant Boi, a Palautordera. Previem per als quinze dies següents una catàstrofe ferroviària!

FERROMA

La Joventut Socialista de Catalunya espera complir aquesta predicció.

La caverna i el discurs de Prieto

Un bon dia la premsa de dreta s'aixecà al matí de bones. Ja sabien, després de molt cercar, sense cap dubte en el regne de Morfeu, quins eren els enemics de la República. Els socialistes — naturalment. I una volta hagueren descobert l'Oceà, s'adreçaren als republicans, paternalistes, perdonant-los la vida, tot signant els seus «enemics»... Ara bé: la conseqüència fou que ningú (almenys de les files autènticament republicanes), no en féu cas ni poc ni gens del somni de la premsa reaccionària.

I l'eufòria, de tant en tant entelada pel crit de fam d'alguns pobles espanyols, anava fent via. Els cavernícoles, sens dubte, ja estaven satisfets. Els republicans, a ulls clucs, es creien ço que escrivia «El Debate», i el «papu» del socialisme minvaria. Com celebrarien, després, l'estratagema.

L'eufòria portà al Parlament a l'ex-ministre de Finances de la Dictadura. En el Parlament hi havia jazz-band, música lleugera i moltes altres indumentàries per rebre, com calia, a tan distingit hoste. Però heus ací que tot fracassà.

Pocs dies després, el susdit ex-ministre de la Dictadura (cal repetir termes per evitar confusions), s'aixecà en el seu escó, segurament contagiats d'eufòria, per dir que la República estava ensorrant l'hisenda espanyola i que cuita-corrent calia anar a cercar la Dictadura — no digué quina — per arranjar un assumpte

de tanta importància. Abocà tot allò que les hores d'exili li havien suggerit, sense mesura, abocant, abocant... (Pido la paraula.) I l'orador alçà la testa: aquest que demanava la paraula era Prieto, el mateix Prieto socialista, que tenia la virtut d'aixafar els millors oradors. Des d'aquell moment, segons males llengües asseguren, el senyor Calvo Sotelo «no dió pie con bola». I finalment parlà Prieto, de filiació socialista, i llurs paraules, llurs dades, engendrades dins els més negres abims de la Dictadura, pararen la respiració de la Cambra. Prieto defensava la República, revivia la República i assegurava la República i esfondrava, amb estrepitós aldarull, totes les cavernes allí congregades. La República, una volta més, estava salvada i gràcies a l'habilitat, l'estudi constant de Prieto, de filiació socialista. Tots els republicans de la Cambra felicitaren Prieto.

Uns dies després la rectificació del repetit ex-ministre de la Dictadura (fora, naturalment, de la Cambra), i un altre discurs grandiosos de Prieto. En una paraula: la puntilla.

Ara poden escriure els diaris de dreta que els socialistes no estimen la República, una República, naturalment (sempre és bé concretar), de caire humanitari, que permeti el viure decent dels seus obrers i no que serveixi solament per garantir privilegis...

JAUME JULIA

Notes i avisos

El Comitè Executiu, després de la darrera Assemblea ha quedat constituït de la següent manera:

President: Minet; Secretari: Sunyol; Propaganda: Amat; Redacció: Bochaca; Cultura: Franquet; Biblioteca: Marro; Esports: Fàbregas; Festes: Clivillé; Secció Infantil: Gómez; Vocal primer: Villaley; Vocal segon: Palomas.

Les reunions del Comitè Executiu es celebren cada dilluns a les deu del vespre.

Els torns han quedat constituïts així:

Dilluns i dimecres: Amat. Divendres: Franquet. Dimarts, dijous i dissabte: Gómez.

Preguem a tots els companys de la Joventut que vulguin fer alguna consulta al Comitè Executiu, que no oblidin d'adreçar-se al company encarregat del departament corresponent al qual la consulta faci referència.

Posem a coneixement de tots els companys, que ben aviat celebrarem la tercera sessió de Cinema, en la qual presentarem el magnífic film «Octubre».

Oportunament anunciarem la data de celebració.

Tenint en preparació un gran pla de propagandaa arreu de Catalunya, els companys de les Seccions foranes són pregats perquè ens trametin noms de companys per parlar i sollicituds d'actes a fi de fer un extens pla de conjunt.

CURSET DE CULTURA FÍSICA

A partir del primer de juny, es donen al Gimnàs de la Joventut unes lliçons de Cultura física a càrrec d'un company que hi pertany. Als companys als quals inte-

ressi, poden informar-se a la Secretaria de la Joventut cada dia de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre.

Tots els companys que vulguin publicar articles o notes en la plana de la Joventut, tenen d'enviar-los abans del dimarts de cada setmana al company de Redacció, a la nostra Secretaria.

Secció de Mongat

Avui dia 2, a les deu del vespre, conferència pel company F. Granier-Barrera sobre el tema «La situació política actual».

Maripi, Maripi, Maripi
Es el calçat preterit

Acadèmia de Tall i Confeció PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

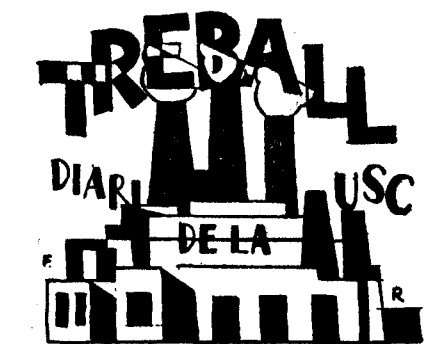
Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m. " " " 7 a 9 - 15 " "

MUNTANER, 52, 4.ª 2.ª
NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebuixa de 8 ptes.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.ª - Tel. 16872

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

De dissabte a dissabte

La derogació de la llei de Termes municipals

Ha estat finalment derogada la llei de Termes municipals per l'aplicació de la «guillotina», per unes Corts que són una de les vergonyes més grosses que ha presentat aquest país, amb tot i que ha passat per situacions escandaloses ben remarcables. De fet, però, la llei de Termes municipals feia mesos que l'havien derogat els terratinents espanyols.

El camp espanyol viu una època de fam com en temps que el general La Barrera actuava despòticament a Andalusia fa una quinzena d'anys. Per aquells temps, tot el Sud peninsular enrogí pel foc de les collites cremades per la desesperació dels camperols, que havien de passar pel sarcasme que mentre morien de fam, les collites emplenaven fins a vessar els graners dels assassins que els condemnaven a misèria perpètua.

La derogació de la llei de Termes municipals és la patent de cors del patronatge agrari i l'arma incivil del caciquisme, que, amb la llibertat de contractació, es venjarà del gest de dignitat dels camperols espanyols per haver desbordat el cinturó de ferro caciquista el 14 d'abril.

Com si estés esportat de la seva pròpia obra, «El Debate» diu:

«Está bien. Esos abusos tenían que reprimirse. Para acabar con ellos hemos apoyado la derogación de la ley. Llevada a cabo ésta, otro cuidado nos acucia: que no resurjan, de ninguna manera, aquellos otros abusos que hicieron creer que era necesaria una medida semejante. Prevaliéndose de la demasiada libertad contractual del trabajo del campo, del exceso de brazos, de las frecuentes migraciones internas de campesinos en época de recolección, no han faltado, en otro tiempo, labradores que han rebajado de modo abusivo y aun inicuo, las condiciones de aquellos contratos. Pues bien, eso es lo que no puede volver, so pena de hacernos ver a todos que era de verdad necesaria la ley que ahora se deroga.»

Amb tot i els consells, la gasiveria dels patrons encendrà una tragèdia, a l'hora que els eliminara per sempre més.

La fam també té un límit.

Els «toros» i la política

El dia que els nordamericans enfonsaren l'esquadra de Cervera a Santiago de Cuba, el bo i millor de la política monàrquica espanyola era als «toros» i aplaudia els «fenòmens», que aquell dia havien arribat al paroxisme.

Ara, el dia que s'ha enfonsat per revocació de la llei de Termes municipals, tota la pagesia espanyola, els diputats i el Govern, abans havien anat als «toros» i retardaren el començament de la sessió de Corts històrica.

Però que ho recordin aquests histrions. Si fa trenta-cinc anys una «corrida» ensorrà la monarquia borbònica, aquesta «corrida» d'ara pot costar la desparició de la burgesia espanyola com a classe.

La salut i la subsistència de la classe obrera no pot negligir-se per una «corrida» de més o menys.

Recordin Rússia els que han pres els destins del nostre país com una gran festa major.

Un homenatge a Lerroux...

Hom està atrafegat aquests dies a organitzar un homenatge nacional al senyor Alejandro

Lerroux, no sabem ben bé per quins actes realitzats: si per l'obra demagògica d'un quart de segle d'entabanar babaus i cobrar-ho dels fons secrets dels ministeris de la Governació monàrquica o bé per l'obra de lliurar la República a les bandes de la reacció, de la proclamació del règim republicà ençà.

En un i altre cas caldrà confeccionar uns grillons monumentals que recordin l'executòria d'aquest vellot infecte.

...I un altre a Emiliano Iglesias

A «Renovación» diu que tenen intenció de fer un homenatge, també, a l'eixerit diputat gallec que tant es distingí llavors que delatà Francesc Ferrer Guàrdia. I és natural.

El Parlament Català

El primer Parlament de Catalunya Autònoma ha reprès les seves tasques.

Els faritzeus de Lliga Catalana no hi han tornat.

Els diputats catalans, doncs, estan de bones.

Per nosaltres poden absentar-se de l'ajuntament i de Catalunya i tot.

I si mai la classe obrera és majoria a les nostres corporacions, saltaran pel balcó si és que els lligaires gosen entrar als nostres organismes públics.

La República, només per a aquells que acatin les seves lleis!

L'idiota Angulo

El corresponsal a Barcelona d'«El Debate», digne company del Pujol d'«A. B. C.», continua fent derrotisme de la més baixa categoria. Vegeu, si no, què diu parlant de la Universitat autònoma:

«Al lado de esto no representa problema alguno la enseñanza bi-

lingüe. Salvo algunos casos de entusiastas catalanistas, la casi totalidad de los estudiantes se están fercatando de que el estudiar en catalán — sobre todo por lo que se refiere a algunas asignaturas, como, por ejemplo, la Anatomía — representará el día de mañana un fuerte «handicap», para cuando quieran concurrir a oposiciones o concursos de fuera de Cataluña, que exigirá la preocupación de traducir al castellano los giros y palabras técnicas que ahora se están inventando en catalán.»

Aquest microcefal intenta convèncer-se ell mateix que el català és un dialecte polinèsic.

La setmana passada demanàvem la presó per a aquest subjecte. Rectifiquem. Val més que torni a passar «El Narro». I si així no en surt, que el portin a Sant Boi, que el deliri de grandesses també acostuma a ésser patrimoni de la gent tocada del bolet.

La clarividència del senyor Cambó

«El que s'esdevingué amb l'intent fracassat de von Kapp, demostra que Alemanya, si un dia estigué a punt de caure en el bolxevisme, no corre cap perill de veure instaurat a casa seva el règim de dictadura.»

(Del llibre «Les Dictadures», pàg. 48, publicat l'any 1929.)

Un auto atemptat

Una vegada, un conegut nostre, home d'uns antecedents no massa diàfans i d'una ètica una mica estantissa, explicava en una tertúlia que havia estat víctima d'un atemptat anant amb auto per una carretera. Segons ell, des d'un altre auto, amb el qual s'havia creuat, hom li havia engegat diversos trets que, per sort, havien anat a parar a la caixa del

cotxe, sense que l'haguessin tocat a ell.

—Si, vaja. Es veu ben clar que això va ésser un veritable auto-atemptat — va fer com a comentari un dels circumstants.

El narrador, en sentir aquestes paraules, va perdre les ganes de continuar parlant.

En el Paradís del feixisme

Davant el simulacre d'Assemblea legislativa que funciona a Itàlia, Mussolini ha hagut de confessar — ben a contracor, suposem — que la balança comercial d'aquell país no és pas gens favorable ni falaguera. I, per tal de posar remei a aquesta situació desagradable, no se li ha acudit altra cosa que fer una apellació a l'esperit de sacrifici de les masses treballadores, perquè es deixin retallar una mica més encara els migrats salaris que cobren ara.

Això sí; no ha parlat de reduir les despeses que comporta el manteniment dels instruments de guerra de què està tan orgullós el *duce*, ni tampoc ha demanat als capitalistes i burgesos benestants que renunciïn una mica a llurs conveniències personals. Ni ha dit tampoc que calia acabar amb la ficció que representa el manteniment, a base de subvencions de l'Estat, d'una luxosa marina mercant palesament desproporcionada a la potencialitat econòmica d'Itàlia.

Els règims de dictadura capitalista tenen sempre aquesta virtualitat: fer pagar llurs pecats a les classes proletàries contra les quals han estat erigits.

El discurs del senyor Cambó

Seriem injustos si no reconeguéssim que el nostre il·lustre adversari, el senyor Francesc Cambó, és un bon orador parlamentari. Ens sembla que el secret de tota la seva força política rau precisament en la seva oratòria. Amb tot, però, a despit dels seus recursos, no ha tingut més remei que confessar palesament que la tasca portada a cap en el ministeri d'Hisenda pel senyor Carner i el company Prieto, no havia estat tan funesta com això, i que, en certs aspectes, fins i tot havia estat bona.

Ara caldrà que el senyor Francesc Cambó es posi d'acord amb el seu eminent amic i també il·lustre adversari nostre, senyor Ventosa i Calvell, la campanya derrotista del qual, durant el període de governament del senyor Azàña, és encara a la memòria de tots plegats.

El defensor dels funcionaris

En cada ciutadà d'un Estat modern hi ha un funcionari en potència. Això és cert per a tot hom, fins i tot per al que escriu aquestes ratlles, malauradament. Això, també, és el que devia pensar el ciutadà Miravittles en prendre possessió de la Presidència de l'Associació de funcionaris de la Generalitat.

Tan aviat com en va prendre possessió, va cuitar a fer un elogi de la laboriositat del funcionari, que realment era del cas, i fins i tot un elemental deure de cortesia per a la gent que li havia donat una prova tan considerable de confiança. A més, l'elogi podia considerar-se sobrer, ja que entre nosaltres mai ningú no ha dubtat dels funcionaris.

Allò que ha destacar-se, és que l'elogi hagi vingut precisament de la part d'un comunista, enca-

ra que aquest sigui del Bloc Obrer i Camperol. L'Estat burges compta amb recursos insospitats.

La rebel·lió del camp

Els nostres companys socialistes tenen anunciada per al dia 5 de juny la vaga de camperols. I a U. G. T. pot dir-se que es mobilitzarà tota en aquesta lluita.

Era inevitable que aquesta situació es produís amb el retorn als salaris de fam que imperaven durant la monarquia, i que ara, per obra i gràcia del lerrouxisme, la barbàrie dels propietaris torna a imposar.

Es, també, el resultat de la política de dreta que ha fet el lerrouxisme amb el pretext d'atreure's l'opinió de segons quina gent. Aquests idiotes es veu que no comptaven que, governant amb l'opinió de dretes, es produiria la rebel·lió de les masses proletàries.

Allò curiós és que, trobant-se gairebé el moviment en marxa, el ministre de la Governació ha dit que podia considerar-se un fracàs. Si tenim en compte els antecedents de l'il·lustre Salazar Alonso, el moviment serà quelcom de grandios.

Els nostres companys d'Espanya poden comptar amb el nostre sosteniment moral i material.

Unió Socialista de Catalunya

La secció de Sabadell

Una vegada esbandits de la secció de la Unió Socialista de Sabadell els elements indesitjables, la secció ha quedat reconstituïda i en plena activitat.

Cada diumenge es faran converses amb la cooperació d'un element destacat del Partit per tal de portar a terme una sòlida obra d'orientació.

L'adreça és la següent: Carrer de Sant Pere, 7, telèfon 2383, Sabadell.

Reunió del Comitè Executiu del dia 28 de maig. — Hi assisteixen els companys Comorera, Folch, Palomas, Capdevila i Obach.

Fronjosà està absent, de propaganda per la comarca de Tarragona i Martínez-Cuenca es troba en sessió a l'ajuntament.

Assabentat el C. E. de la nota publicada a la premsa de Madrid pel diputat Ruiz Lecina s'acorda trametre una nota-contestació a la premsa de Barcelona i de Madrid i reproduir en facsimil la seva declaració de renúncia a fi de publicar-lo en el número vinent de JUSTICIA SOCIAL.

S'acorda organitzar una intensa propaganda per tot Catalunya mitjançant la formació d'equips cadascun dels quals s'encarregarà d'una comarca determinada. El company Folch haurà de portar un projecte detallat a la propera sessió.

S'acorda també avisar totes les Seccions perquè donin nota al Comitè Executiu de tots els actes que organitzaran.

Són rebuts uns companys de Poblet amb els quals s'acorda organitzar un viatge de propaganda per al tercer diumenge de Juny.

Avui dissabte, dia 2 de juny, a les 10 del vespre, el company Ramon Palomas donarà una conferència a la Casa del Poble, sobre el tema: «La Unió General de Treballadors, a Catalunya i la Casa del Poble».

Dijous vinent, dia 7, a les 10 del vespre, la companya Maria Pl de Folch, donarà la seva tercera conferència sobre «Feminisme» a la Unió Cooperativa del carrer d'Urgell, 180.

Dissabte vinent, dia 9, a les 10 del vespre, el company Comorera donarà a Caldes de Montbui una conferència sobre «La llei de Contractes de Treure».

Vacances:

CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona

Treballadors!!

Conexeu ja

UNIBA?

UNIBA és el basar de Preus Unics instal·lat i recentment obert al carrer de Fiveller (abans Fernando), núm. 34, que ven les coses a més bon preu que ningú...

Tot per pocs cèntims

Solament té aquests preus:

0'10 0'25 0'50 0'75
0'95 1'50 2'— 3'—
5'— 7'50 10'—

Visiteu-lo i us en convencereu

UNIBA

BASAR DE PREUS UNICS
FIVELLER, 34

La casa que demostra i prova que ven a més bon preu que ningú

NOTA: A tot aquell que presentarà aquest anunci hom li farà un deu per cent de descompte.